

hans underordnede ikke begaa saadanne Ting —, sagde Valdemar Petersen til Arrestanten med særlig stor Heftighed: „Saadan en Tyveknekt, du er en rigtig Æsel, at dine Børn skulle sidde arresterede, fordi du ikke vil bekende. Notér ham til Korsør“, sagde han til Betjent Andersen, „smid ham ud, den Hund, og lad ham gaa ad Helvede til!“ Det at blive noteret til Korsør betød den Gang noget meget slemt. Det betød, at Manden kunde slæbes fra den Arrest, hvor han sad, og anbringes i Korsør Arrest, hvor der, efter hvad der forlød, den Gang ikke skulde være hyggeligt at være. Sylow var, saa vidt jeg erindrer, netop den Gang Birkedommer i Korsør og havde Korsør Arrest under sig; saa det var noget frygteligt, naar Arrestanter blev „noterede til Korsør“. Det var aabenbare Tvangsmidler, man der anvendte overfor Arrestanterne for at faa dem til at tilstaa.

Den samme Mand fik man gjort begribeligt, at hvis han ikke tilstod, vilde ogsaa hans to Sønner blive arresterede. Han bad mindeligt om, at man vilde lade hans Børn i Fred, men derpaa fik han blot det Svar: Her raade vi! Saa blev det af Arrestforvarerens Kone — alle Midler og alle Mennesker benyttes ved en saadan Lejlighed — antydet for ham, at der var kommet to unge Mennesker ind i Arresten. Der blev sat en Lokkedue ind til ham, en anden sigtet, som ogsaa var arresteret, for at paavirke ham til at tilstaa, og ogsaa han havde faaet den Op-gave at give det Udseende af overfor Manden, at hans to Sønner vare arresterede. Han bad saa mindeligt om at faa Sandheden at vide, om hans Sønner virkelig vare arresterede, og det blev tydeligt gjort ham forstaaeligt, at de vare arresterede. Saa siger denne Mand i et Brev, som han senere har skrevet: „Fortvivelsen nær befandt jeg mig atter ene i min Celle en Stund, trøstesløsere og ulykkeligere end før, uden at kunne øjne anden Udvej end at sætte Forbryderstemplet paa mig og mine Børn“. Han ringede saa paa Klokken og afgav en Tilstaaelse, „som altsaa Gud i Himmelen er mit eneste Vidne til, at jeg er uskyldig i“. Det er aabenbart, at denne Mand var presset til at afgive denne Tilstaaelse. Efter at han var

bleven løsladt, fik han at vide, at hans Sønner slet ikke havde været arresterede.

Jeg skal ikke dvæle videre ved dette Synderegister, hvor fristende det end kunde være. Det har, som sagt, tidligere været fremdraget her i Tinget, og de fleste ærede Medlemmer ville have det i frisk Minde. Ligeledes ere mange af disse Tilfælde blevne fremdragne nu, efter at Spørgsmaalet Sylow er blevet mere brændende. Ingen, der hører om disse Eksempler og vil sætte sig nøjere ind i dem, kan være i Tvivl om, at der her foreligger klare Overtrædelser af Straffelovens § 126, og det er mærkværdigt, at man ikke skrider ind overfor en saadan Mand, at noget saadant faar Lov til at gaa upaataalt hen, at man lader som ingenting, strør Sand paa, nøjes med en spagfærdig Beklagelse og for Resten ikke en Gang en Beklagelse af, hvad der her er sket, Beklagelsen angaar noget helt andet, hvad jeg senere skal komme tilbage til. Overfor Birkedommer Sylows kyniske Udtalelse om, at han havde givet Manden „en paa Tuden“ — hvad der efter Ministerens Udtalelser under Finanslovens første Behandling endnu mere end selve Forbrydelsen har vakt Harmen —, har Ministeren kun en Beklagelse, intet andet, ikke en Gang en Misbilligelse. Nu ved jeg selvfølgelig ikke, hvor stærkt et Indtryk en saadan Beklagelse gør paa Birkedommer Sylow, men jeg kunde godt tænke mig, at han gjorde en Gebærde, der maaske ikke vilde forskønne ham, men som maaske for ham vilde være naturlig.

Jeg synes, som sagt, at det er en mærkværdig Optræden, og jeg forstaaer ikke, hvorledes den højtærede Minister kan bringe Overensstemmelse mellem sine Udtalelser ved Finanslovens første Behandling og denne Afgørelse. Ingen forstaaer denne Afgørelse, den har vakt kolossal Forbavselse. Den var Samtaleemne rundt omkring, og man korsede sig over, at Ministeren havde taget denne Stilling. Ikke en Gang Højre forstod det. Højrebladet „Vort Land“ skrev: „Et endnu ynkeligere Syn frembyder Ministeren dog i anden Akt.“ Der sigtes til, at første Akt var Ministerens Udtalelser under Finanslovens første Behandling. „Her er hverken Tale om Afskedigelse eller Misbilligelse. Her har Ministeren ikke kunnet drive det høj-